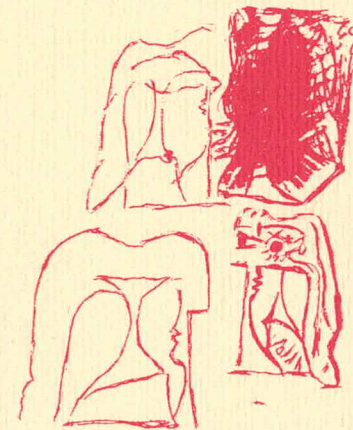

ΙΑΣΩΝ ΔΕΠΟΥΝΤΗΣ

Κεφάλι από ρολόι

ΚΑΝΟΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΕΡΓΟ
«ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΤΑΥΡΟΙ ΤΟΥ PABLO PICASSO»
1946-1969 -1985

Εκδόσεις «Δωδώνη»

ΠΟΙΗΣΗ ΑΝΘΟΛΟΓΗΜΕΝΗ

ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ, Συλλογή δημο-
δῶν ἀσμάτων τῆς Ἠπείρου

ΒΕΣΚΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Ποιητική Ἀνθολογία,
DADA (Βάλλ, Κανδίσκου, Ἄρπ, Τζάρα,
Χύλσενβεκ, Μέριγγ, Χάουσμάνν, Σβίτ-
τερς, Δόεσβουργ, Δυσᾶ, Πικαβιά, Βάα-
δερ)

ΔΙΚΤΑΙΟΥ, ΑΡΗ, Ἀνθολογία βουλγάρικης ποί-
ησης

— Μεγάλες στιγμές τῆς ποιήσεως (Ἐπιλο-
γή ἀπό τήν παγκόσμια ποίηση)

— Δεκατρεῖς αἰῶνες γερμανικῆς ποίησης
ΠΟΛΙΤΗ, ΛΙΝΟΥ, Ποιητική Ἀνθολογία, πρῶ-
το βιβλίο, Πρίν ἀπό τήν ἄλωση

—, —, δεύτερο βιβλίο, Μετά τήν ἄλωση

—, —, τρίτο βιβλίο, Κρητική ποίηση τοῦ
δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνα

—, —, τέταρτο βιβλίο, Οἱ Φαναριῶτες
καί ἡ Ἀθηναϊκή σχολή

—, —, πέμπτο βιβλίο, Ὁ Σολωμός καί οἱ
Ἑφτανσιῶτες

—, —, ἕκτο βιβλίο, Ὁ Παλαμᾶς καί οἱ
σύγχρονοί του

—, —, ἑβδομο βιβλίο, Καβάφης, Σικελια-
νός καί ἡ ποίηση ὥς τό 1930

—, —, ὄγδοο βιβλίο, Ἡ γενιά τοῦ 1930
καί ὁ Σεφέρης

ΜΕΛΕΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΑΡΤΟ, ΑΝΤΟΝΕΝ, Τό θέατρο καί τό εἶδωλό
του, μετάφραση Παύλου Μάτεσι

Ἀρχιτέκτονες τοῦ σύγχρονου θεάτρου, κεί-
μενα τῶν ΑΡΤΟ, ΠΙΡΑΝΤΕΛΟ, ΣΟΟΥ, ΜΠΡΕΧΤ,
ΠΙΣΚΑΤΟΡ, ΓΗΤΣ, ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ, ΤΟΚΒΙΑ, Α-
ΠΙΑ, ΚΡΕΗΓΚ, μετάφραση Λίζας Μαντζο-
πούλου

ΚΑΡΤΕΡ, ΓΙΩΡΓΟΥ, Θεατρική θεώρηση 1968-
1972

ΛΥΓΓΙΖΟΥ, ΜΗΤΣΟΥ, Τό νεοελληνικό πλάι στό
παγκόσμιο θέατρο, δραματολογική ἀνά-
λυση - αἰσθητική καί ιστορική τοποθέ-
τηση, πρῶτος τόμος

—, —, δεύτερος τόμος

ΕΘΛΟΜΟΥ, ΑΛΕΞΗ, Βίος καί παίγνιον, σκηνή
- προσκήνιο - παρασκήνια, εἰκονογραφη-
μένο.

Ιάσ. Δεπούνητος Κεφάλι ἀπό ρολόι

Για το Δημήτρη μας,
το πρώτο τούτο αντίτυπο
Ιάσων/Ζυρίχη 1985/5/Νοέμ

Κεφάλι από ρολόι

Κανονικές παραλλαγές
από το ποιητικό έργο
του Ιάσωνα Δεπούνη
«Οι Χαιρετισμοί & οι
ταύροι του P. Picasso»
1946-1969 -1985
2η έκδοση

All rights reserved.
Copyright © 1985 by Jason Depountis
Athens, Greece.

Κεφάλι από ρολόι*

Ο Χένρυ Μίλλερ για τον εαυτό του
κι εγώ για τον Pablo Picasso:
«...έργο αιματοβαμμένη μαρτυρία
που ξεσκεπάζει τα ερείπια που δημιούργησε
ο αγώνας μου στη μήτρα του θανάτου...»

Ο Οδυσσέας Ελύτης για τον αλλόκοτο γίγαντα:
«...κάτι ήξερε ο Picasso
που προχώρησε μες στα όλα...»

* Η α' έκδοση έγινε στην Ελβετία (Αλουάζ/Trogen) το 1971.

Picasso mon ami dément
Mon ami sage hors frontières
Il n'y a rien sur notre terre
Qui soit plus propre que ton nom.
Paul Eluard

“S’il désirait peindre et qu’il ne le pût pas, il
dessinait furieusement, insatiablement, avec
n’importe quoi et partout, au verso des programmes
de théâtres, sur les murs, par terre, sur le sable
des promenades, sur le marbre des tables de café...”
Jaime Sabartés

Les récentes années voient Picasso potier, retrouvant
le contact de la terre, brassant les styles,
prenant son bien où il le trouve, ainsi qu’il aime
à le dire, aussi bien dans l’art maya
que dans l’art mélanésien où l’art grec.
Jean Bouret

“Trügen wir unsre Not wie sie,
wir müssten niemals sterben”
Από τους «Ακροβάτες του Picasso» της Regina Ullmann

“Materiam superabat Opus”· ο Οβίδιος
σαν είδε τον ναό του Ήλιου (OB. METAMOR. II, 5)

ΟΙ ΧΑΙΠΕΤΙΣΜΟΙ
&
ΟΙ ΤΑΥΡΟΙ
ΤΟΥ
PABLO PICASSO

Κεφάλι από ρολόι

Το κεφάλι του
ήταν
από ρολόι
που έδειχνε
τη δική του
Ώρα

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ταξίδι «σε κάτι αλλ
όκοτο και πλούσιο» ζωγραφίζοντας

τραγούδι του 'Αριελ
στην «Τρικυμία» του Σαίξπηρ

η πολιτεία των αρχαίων Αθηναίων
ήταν λευκή, πεντελική με τα λουλούδια
και με τ' αγάλματά της στα μελτέμια, στις σκόνες
να λένε στίχους για τη Δημοκρατία, καλύτερα έτσι:

με όρθια σύνορά της τα ύψη το φιλόσοφο φως

η ποίηση, η πολιτική αναγέννηση, το χρέος
ο 5ος αιώνας η ντροπή να υπάρχουν εγώ τα έδ
ωσα όλα να λευτερωθώ θα ξανακουβεντιάσουμε

→

οι Σπαρτιάτες ζούσαν με κίνδυνο λιονταρίσιο
ο νόμος είναι για το Νόμο, δεν ξέρει τον πολίτη
οι κατοικίες τους είναι λίθινες, θυμίζουν κράνη
ή κάτι σαν στρατώνες, κι αυτό το βλάμικο :

στα πανηγύρια των Μεσσηνίων, ακάλεστοι
τους κλέβαν τα έμορφα κορίτσια, την πόλη τους
σοδιές, μαλάματα, το βιος και τους θεούς —

κι αρχίνησαν οι γνωστοί δύο πόλεμοι τότε
στο ίδιο φουρκί του Ήλιου — για την υποταγή
για κατοχή της χώρας — της ανθισμένης Ασίνης —

κι ο τρίτος πόλεμος (464-454) π.Χ. να πάρει πίσω
η Μεσσηνία τις κοπέλες της γριές πια, κι η Σπάρτη
τους ακάλεστους να θάψει στρατούς, αλίμονό της →

χαμόγελα της έστειλεν η Αθήνα
της Σπάρτης, κουτσούς ποιητές για στρ
ατηγούς, τον αιφνίδιο Τυρταίο
με λύρα εξόρμηση
μ' οράματα κι εξοφλημένη νίκη
από τα σύννεφα, Αυτόν
που με νοήματα (πες) νίκησε
τους εχτρούς του άλλου χωριού —

της Μεσσηνίας, βέβαια →

μα εδώ κάτι δοκιμάζεται πάλι θα φανερωθεί
η παρουσία του ποιητή στον πόλεμο των όπλων
θα γίνει εγγύηση για τη γαλήνη του τόπου

η ποίηση κάνει τότε την πρώτη της διαμαρτυρία —
συγκεκριμένα αυτό, δίνει τον ορισμό του κράτους
σε μιαν ανθρώπινη κραυγή, σε μιαν έκκληση τίμια
για συμφιλίωση, καταδίκη του πολέμου, αδερφοσύνη —

εδώ η ποίηση είναι πάλι ομόλογη με την αλήθεια
δίνει τον τέλειο ορισμό της Ειρήνης
στην τραγική κραυγή του Ανδανιέα Αριστομένη —
ποιος το περίμενε;

στα βάθη μιας ξεχασμένης εποχής
ποιος θα σκύψει υπομονετικά να βρει το σήμερα
στο χτες των Ελλήνων εμάς;

αυτά για πρόλογο στα δικά μας τώρα

λοιπόν, maître, τις άκουσες τις ξέρεις
τις πολιτικές περιπέτειες της Ελλάδας (μας φτάν
ουν μερικά ονόματα· ο Πλουμπίδης, ο Γλέζος, ο Φιλ
ίνης, ο Ρίτσος μας, ο Μπελογιάννης· και φυσικά μαζί τ
ους όλος ο λαός) — ο Μ. Αναγνωστάκης —
ο Τ. Λειβαδίτης, ο Μιχάλης Κατσαρός

κι εσύ Μνήμη από ένα κόκκινο κι αμάραντο γαρούφαλο —

λοιπόν, Πάμπλο Πικάσσο, την έζησες την πόνεσες
την άγρια κληρονομιά της Ισπανίας (η σταυρωμένη Γκουέρν
ικα ο Λόρκα το μακελειό του Καουντίλιο)
θα ξέρεις, maître, τις αφορμές της τραγωδίας
θα ξέρεις για ποιον χαιρετισμό μιλώ ανάμεσα σε νεκρούς
συντρόφους, όπως ο Ντίνος, ο Γιώργης· όπως η Μαρίτσα —

ο εμφύλιος κόσμος
ο εμφύλιος πόλεμος —

γι' αυτό το χρέος σου στέλνω το χαιρετισμό μου :
έζησες κοντά μας

γράφω και χαιρετώ σε, λοιπόν
από ένα μεγάλο χρέος, ενώ το άλλο δέος ειν
αι αυτό που ανακαλύπτω στις μορφές στα χρώματά σας

το άλλο δέος είναι το αίμα που ρ
έει συνέχεια στους πίνακές σας, όχι

(όχι, δεν είναι η γη μας
του θανάτου, αλλά
εμείς πάνω της με τους νεκρούς)

μα πώς;

πλησιάστε την:

από τότε απ' το αίμα
χρονολογείται ο θάνατος του Μπαίρον
στο Μεσολόγγι, η Ελλάδα
δε θέλει σε υπνόσακκους την ποίηση
σε σπαραγμούς τα οράματα των ποιητών της

γιατί ζητούσε με στίχους κι ο Σόλωνας
ένα τρελοκομείο στο χώμα της
να χωρέσει την ψυχή του Σαλαμίνα

γιατί τέτοια τραγούδια, —
τρέλες θεών και ανθρώπων, —
όπως τ' ακούς :
λογαριασμοί που μεταμόρφωσαν τον κόσμο
όπως το βλέπεις :
πλατύσκαλα για ν' ανεβοκατεβαίνει ο νους
μόνο στους Έλληνες ταιριάζαν —
μα ως πού για ποιον το μήνυμα;

ώσπου ο Ρήγας Φεραίος
φιλοτέχνησε μια χάρτα
με βαλκάνιους φίλους μεταξύ τους
κι άλλους πολλούς συντρόφους —
κίτρινους λευκούς αραπάδες
μάτια που είχανε το ίδιο βλέμμα
αυτιά που ακούγανε το ίδιο νόημα
το δίκιο του αδερφού τους!

γιατί τα κάστρα σκοτεινά
στέλνουν απελπισία κι ατσάλι

γιατί ο Σολωμός ήρεμος
τραγουδούσε, ο θεός μας
στο Εικοσιένα απέναντι
τ' αρχικό ανατρίχιασμα
πώς συνάζει το φως
που διαλύει τα σκοτάδια
πώς σκορπάει τους εχθρούς

→

γιατί οι Έλληνες ναζί πυροβολούσαν
από τις στέγες
ο λαός τους απαντούσε
από το δρόμο

κι ο Σικελιανός τι θάπρεπε να κάμει;
κατέβηκε στο δρόμο

«Νενικήκαμεν»

τα χρώματά σας, δάσκαλε
τ' αγοράζετε πια ελεύτερα
από την πόλη της αρχαίας Κόρινθος

την εξορία τους οι λέξεις περνούν στην Ισπανία
στον Όλυμπο ένας πίνακας φυσάει μ' οργή λαού
εκεί, Πάμπλο Πικάσσο, *ο ένας* της μεγάλης αλλαγής
είν' ο λαός, είν' *ο άλλος*, είν' ο σύντροφος —

ο άλλος κυβισμός σας στις κορφές του αντάρτικου
ο υπερρεαλισμός στη θάλασσα, και κάτι νέο συνέχεια :

→

τρία χρώματα προστέθηκαν στη δικαιοσύνη του κάμπου
η αντίσταση η αντίσταση κι η αντίσταση

Εμπρός, ζωγραφίζετε

το παράθυρό σας στην πόλη μου
γράφει ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΕΛΑΣ ΕΛΑΝ ΕΠΟΝ
γράφει ΕΛΑΣ ΕΛΑΝ ΕΠΟΝ ΛΑΟΚΡΑΤΙΑ

σας εύχομαι καλήν επιτυχία
στην α' ατομική έκθεσή σας ζωγραφικής
στην αίθουσα «Ουέστ Εντ Γκάλλερυ»² —
σε τοίχους ένδοξους ένδοξων ευγενών και άλλων μάγων
σε καρφιά αριστοκρατίας του Λονδίνου η ζωή ερείπια —

μ' άλλα λόγια κι εκεί παρομοίως
Γκουέρνικα³

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΜΕ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΑΝΤΙΛΙ

Γκουέρνικα σημαίνει
τα όπλα που κρατούν οι άμαχοι
στο Βιέτ Ναμ στη Μέση Ανατολή
στις ταραγμένες μαύρες πόλεις του Νότου
στων συφοριασμένων τις πατρίδες —
Πορτογαλία Ισπανία Τουρκία Ελλάδα⁴ —
ή στο Καμπότζ πένθιμο αρτεσιανό Μυ Λάι

μπαμ κριτς κρατς μπουμ μπαμ
Pablo R.B. Picasso, με τη Γκουέρνικα δική σας
μιλώ για μιαν απόδειξη Μάρθα ή Μαρία Μνημοσύνη
μεγάλες κλίσεις του μυαλού ανεξήγητες στον ENIAC⁵ —
όπως *τι είναι η αλήθεια; η νομοτέλεια του κακού;*
όπως *ζω το χάος. είμαι η βία. ο επικίνδυνος νους.*
όπως *το επιστρέφω στο Νεάντερταλ. τα καίω ξανά.*
όπως *το αναθέτω στο χρόνο την κρίση. υπάρχω.*
όπως στην κουρνιασμένη σε κάθε πολιτεία Βαβυλώνα
όπως στην έκπτωση όπως στον κατακλυσμό
όπως στα χίλια χρόνια που σας ξανασυναντώ ή έστω
όπως μετά τη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, εξηγούμαι

αυτό το αρπαχτικό φυτό ή ζώο, ο άνθρωπος
το θέλει, θα καταστραφεί

όσο γι' αυτά που βλέπουν
κρεμασμένοι και όχι κάποιοι κρεμασμένοι
θανατοποινίτες (ήταν γεμάτος λίγο πριν
ο τόπος, άγρια η σφαγή...) μα κρεμα-
σμένοι οι 45 πίνακές σας
στην Αθήνα («Γκαλερί Ζυγός»)⁶
σωστά τα βλέπουν, μαιτρ
νέα περίοδος ενταφιασμού της χώρας·
σωστά τ' ακούνε, μη —
με το καρφί στο μάτι, μη —
2 ή Δίας, έρι- και ζα- κ. ά. πολλά
τα επιτατικά της βίας·

σωστά τα γγίζουν, μη —
ω, μην τ' αφήνεις Πρ-
ομηθέα — κατάπιε τα
κρύψε ξανά στις σάρκες σου
το φως, αλλιώς, σε τρώει η ESSO/EXXON
σε κομμάτιασαν τα πολυβόλα, μη —
ω, μη μας γνέφεις με παλιά λυχνάρια
άκουσε μόνο κοίτα μόνο τα βράχια σου, βαθιά
τα σκάβουνε για μπίζνες και διύλιστήρια, για —
μην περιμένεις οiwονούς, σύρε
στην ξενιτιά στη διασπορά στην έρημο
τα τραγικά σου χνάρια

σωστά τ' αθροίζουν, μαιτρ, Guernica y Luno

Γκουέρνικα

σαν αστραπή στη μαύρη μέρα

Γκουέρνικα

κάτι που δε γνωρίζατε καθόλου, maître
(γυρίστε φύλλο)

→

στη Γκουέρνικα
είναι
ζωγραφι
σμένη
η οικογένειά μου

Κοσμάς Δεπούντης
τουφεκίστηκε από τους φασίστες του Γκάπα
μεσάνυχτα, κάτω από το παράθυρο του σπιτιού μας
ενώ η γυναίκα του με το μαρό στην αγκαλιά κρεμόταν
πάνωθε να σκοτωθούν μαζί

Αγγελική Δεπούντη, η κόρη του, 18 χρονώ
δεν άντεξε τη μοίρα του πατέρα της

Γεράσιμος Αντύπας Δεπούντης
κρεμάστηκε από τους φασίστες του Γκάπα
σ' ένα κατάρτι καρβιού και τον πομπέψανε —
γυρίζοντας κρεμασμένο εκεί στο κατάρτι το πτώμα του —
στα λιμάνια της Κεφαλονιάς

Άκης Δεπούντης
σκοτώθηκε στο αντάρτικο της Ευρυτανίας

Μηνάς Δεπούντης⁷
καταδικάστηκε τόσες πολλές φορές σε θάνατο
που ακόμα κάπου θα ζει μετανεκρός

Δημήτρης Δεπούντης
απέθανε νέος, ένας ξερός σκελετός (τον θυμάμαι)
στα χρόνια της ναζιστικής κατοχής στην Αθήνα

είναι πολλοί ακολουθούν πολλοί της φαμίλιάς μας
(ξέρω, το ξέρω, όλοι τους ήταν δημοκράτες)

Σπύρος Δεπούντης, ο αδερφός μου

μπαμ μπουμ θα κάνουν σφιγμένα
τα δυο χέρια μας κριτς κρατς
κρατς κριτς θα σπάξει
το τσόφλι θα γεννιέται
ανάμεσα στις χειραψίες μας
τ' αβγό σας (όχι πως παριστάνετε
την κότα· ο πετεινός γεννά
η κότα τίκτει) ενώ
η έκπληξη
γυμνή
με κόκκινο
μας σώζει :

Γκουέρνικα
το κατωλίθι της μυλόπετρας

Γκουέρνικα

η πρώην Σφίγγα
και
το χωρίς απάντηση αίνιγμα
δεν έχω, Οιδίποδα
δεν έχω, Οδυσσέα
δεν έχω μιαν ερώτηση
υδρόφυτα
σαπρόφυτα

Γκουέρνικα

όλα στη συντέλεια κι ο κόσμος
έχει τσαγκαροδευτέρα

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

χαιρετισμός Μαρκιανού και Μαρτυρίου μαρτύρων*,
Χρυσάφου και Χρυσάνθης μαρτύρων, Ταβιθάς, ην
ανέστησε Πέτρος και συνέχεια Εμείς χωρίς ανά
σταση, Με το θερμοπυρηνικό πανί στο πρόσωπο &
γύψος, ότι εξανθεί πόνος τη γέννησή Σου Παύλο
την 25η Οχτωβρίου 1881 φαιδρόν και ένδοξον σ
υμπλήρωμα· πανηγυρίσωμεν· έτσι μηνούν οι οιωνοί:

Ούτος εγεννήθη εις κεφαλὴν γωνίας

Ματθαίος, κα' 33-42

μπαμ κρατς

μπουμ κριτς

μπαμ κρατς

ρ π
Αν. α ε
δ κ ρ
ι και ι
ε ι σ
ν ι τ ρ ο φ ι κ ό α β γ ό
ε ρ γ ό στους

το
πιο φριχτό
και παράδοξο
μυστήριο του αιώνα
πάνω στους ώμους του Πικάσσο

ώμους
του
Προφήτη

είναι Παραδοξίτης ο Νέος Παλαιοζωικός· το Χα·
αλλ' εί ωσεί χνους, ον εκρίπτει ο άνεμος από π
ροσώπου της γης· ώστε «καλύτερα έτσι, καλύτερ
α»· άλλοι ας δούνε τη γέννηση και άλλοι τη σφ
αγή· άλλοι ας δούνε την τάξη και άλλοι το ψόφ
κάτι ψόφιο ή τρομαγμένο που ονειρεύεται στο β
άλτο την καταγωγή του την αναγέννησή του. του
τη την έκρηξη στους πίνακές σου, Παύλο

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΟΣΙΟΥ ΚΕΝΔΕΟΥ

επισήμανση 1980 ακριβώς την ώρα τούτη που οι άλλοι τα δώρα τους μας στέλνουν μπόμπες νετρονίου

χαιρετισμός όσ.¹⁰ Κενδέου το χαίρετέ μου, Maître Co,¹¹ καθώς ανακαλύπτω, με μία γωνία προοπτικής την άβυσσο, τον άγγελο

βλέπω τον ταραγμένο άγγελο
βλέπω τον άοπλο άγγελο
βλέπω τον άμαχο άγγελο

βλέπω τον άγγελο τον υπερασπιστή μας

κοίταξα μ' ορθάνοιχτα μάτια τον άγγελο
κοίταξα διάβαζα στο φλας το φύλακα άγγελο
του πανικού μας —

Αν.

Νάτη, η πρόωρη του πάθους
όμο4 και αίμα7 όμορφο περιστέρι προβάλλει
απ' τα ξεστά σας τσόφλια η ειρήνη, Ειρήνη ειρήνη Ειρήνη...

ad libitum, ένα πωντς
κι όμως (αντικρυστά)
→

και όμως ένα κατάμαυρο κοράκι
θα πετούσε στο μυαλό σας, maître,
όταν ζωγραφίζατε το μέλλον μας

μαύρο κοράκι στέρηση τα 25 χρόνια (1937-1962)¹²
ρέουν τα χρόνια θάνατο πρόθυμα διάρροια τρία ρρρ

τα μεσημέρια στην αρένα ξέρουν καλά το νόημα, όταν
όταν η μοναξιά του ζώου μεταμορφώνεται, όταν
όταν παλεύουν μυστικά και άγρια χρώματα, όταν
όταν η απελπισία το αίμα ο πόνος, όταν το πάθος

το πάθος το γαρούφαλο το χάος, α! —
ήταν νεκρά ήταν υγρά ήταν νέα
το πρόσωπο το μίσος τα σημάδια, α, —
ήταν λοξά ήταν εύφλεκτα ήταν ώριμα

κι όταν σου πουν να ζωγραφίσεις, πάλι & πάλι, να —
να 'τα, — δείξτα γυμνά, σαν που σε γένναε η μάνα σου —
η άξια Βία, η Αγία Μαρία Picasso López Εσπεράντζα, νά

το 'Ενστικτο/το 'Ενστιγμα/το videotext (μέσα:)

είναι ο ίδιος ο τρομερός κωπηλάτης
που λάμπει κατακόκκινος στην αρένα των μαχαιριών

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΙΚΑΡΟ/ΣΤΟ ΕΡΕΒΟΣ

ωρίμασε το Νέο Δέντρο στην Ευρώπη¹³
 ενώσεις χάλυβα σύνδεσμοι κωκ ΝΑΤΟ-Ευρατόμ ΕΟΚ
 κάρπισαν πια οι μαύροι κάκτοι σάπισαν πες :
 νεοφασίστες βραγχιδόσαυροι και στρατοκράτες
 κυβερνήτες βασιλιάδες ο Μαύρος Ουριήλ παπάδες
 συμφωνούν σε όλα ΣΚΑΤΑ¹⁴, για ξαναβγές και πάλι
 εσύ, εσύ ο περιττός λογάριθμος, εσύ, εσύ ο Dr.
 εσύ, εσύ το μυαλωμένο αδέξιο ποντίκι, εσύ, εσύ
 εσύ, εσύ ο άκακος, εσύ, εσύ ο άνθρωπος, εσύ, εσύ
 εσύ, εσύ ο ποιητής, εσύ, εσύ ο καλλιτέχνης, εσύ
 εσύ, εσύ ο δάσκαλος, εσύ, εσύ ο φωτισμένος, εσύ

εσύ, εσύ ο ευρωκομμουνιστής, εσύ ο σοσιαλίστας
 εσύ, εσύ ο επαγγελματίας συνδικαλιστής, εσύ κυρίως
 εσύ, εσύ ο ορθόδοξος, ο δογματιστής, εσύ κι αυτή

εσύ, εσύ ο νεοαποικιοκράτης, εσύ ο νεοκαπιταλιστής

εσύ ο Έρμαν Έσσε, εσύ ο Ρομαίν Ρολλάν, εσύ, εσύ
 εσύ ο Τζέημς Τζόυς, εσύ ο Σαιν Τζων Περς, κι αυτοί
 εσύ ο Σαρτρ η εξαίρεση, εσύ ο Καζαντζάκης η ζωή

εσύ, εσύ ο Σαλβ. Νταλί, εσύ ο Herbert von Karajan

εσύ ο Άλμπυ, ο Ιονέσκο, ο Σάμυελ Μπέκετ, εσύ
 εσύ ο Αραμπάλ, ο Σολτσενίτσιν, ο Ταχτσής, εσύ η —

εσύ και ο άλλος
 εσύ και η άλλη — εσύ η

εσύ και τ' άλλο — το από μπρος
 εσύ και τ' άλλο — το από πίσω

ω, μην ανοίγετε τα μάτια
 ω, μην ανοίγετε το άνοιγμά σας

ας βιαστούμε

ας απογειωθούμε· δεν το μπορεί ο ένοχος κόσμος μας
 το ενεργητικό σας χάος οπού πετάει σαν ένα σκούρο μωβ
 σαν ένα μωβ μηχανικό αχλάδι κι αργότερα, σαν μία μωβ·
 σαν μία κόκκινη μωβ διαστημική γυναίκα σαν «Ολυμπιακός»
 ο 'Ι ς τ υ Ε ς σ ς¹⁵
 κ ο ο ρ έ ο
 α ρ β

σάλπιγγες μόνο
 πάντσερ μόνο
 βάσεις πυραύλων μόνο

ο Χοκ ο Κρουζ ο Πέρσινγκ ο SS 20 ο νέος παλιός καιρός
 η σκοτεινότερη στιγμή σου, Ευρώπη, ακριβώς το έρεβος

εκτοξευτήρες
 βάσεις πυραύλων μόνο

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΕΝΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

πώς πάλι, θα πείτε, σας θυμήθηκα; ο άνεμος
έσερνε την καρέκλα του στη στέγη
έτοιμος να κατεβεί στο σπίτι νοικοκύρης, τι άλλο ήθελε;

ε, εσύ, όποιος και νάσαι, του λέω, ας είχες μυαλό
να ερχόσουν πριν από ενενήντα χρόνια, ακούς;

πως δεν ακούς, γι' αυτό φωνάζω «...ζωγραφίζει...»
πως δε βλέπεις, γι' αυτό σ' ειδοποιώ «...ζωγραφίζει...»

αυτός πρωτόρθε στο σπίτι μας και ζωγραφίζει
αυτός επί 90 χρόνια «...ζωγραφίζει... ζωγραφίζει...»

μετά (σε νοητά μεγέθη) μπαίνει στην κάμαρά του ο Ήλιος —
όταν, ο δάσκαλος, μονάχος στην πυροβασία, ζωγραφίζει

ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ΕΝΑ ΠΙΝΑΚΑ ΣΟΥ, ΠΙΚΑΣΣΟ

*μπροστά σ' ένα πίνακά σου, Πικάσσο,
βρίσκομαι στην κορφή του εαυτού μου, ζωγραφίζεις*

σχεδιάζεις ζωγραφίζεις

μα εσύ που γνώρισες που γύρισες απ' το σφαγείο, οι δύο εσύ
μα εσύ στη βαθιά κρίση της Ευρώπης, εσύ, οι τρεις εσύ
μα εσύ την εποχή που δούλευαν τα χασαπομάχαιρα του ναζισμού
μα εσύ που πότισες τον Άγγελο, εσύ που ζέστανες τ' αβγό του
μα εσύ των Νέων Καιρών, εσύ του ζόφου μας, P.P., σχεδιάζεις

σχεδιάζεις συμπληρώνεις ζωγραφίζεις

σχεδιάζεις τα στοχαστικά πρόσωπα της κοινότητας ζωγραφίζεις
σχεδιάζεις το σώμα της την τάση της για μέριμνα ζωγραφίζεις
σχεδιάζεις τα χέρια και τα πόδια την πρόνοια ζωγραφίζεις
σχεδιάζεις τα μάτια και το στόμα το φιλελεύθερο νου της
σχεδιάζεις τα κόκαλα τα νεύρα το δημοκρατικό σοσιαλισμό της
σχεδιάζεις την καρδιά του κόσμου το μαρξισμό τώρα

σχεδιάζεις πλάθεις σμιλεύεις ζωγραφίζεις

όλα και τον αντικατοπτρισμό τους χαράσσεις

σχεδιάζεις ζωγραφίζεις

ο Άνθρωπος κρεμόταν στη μέση

→

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις

ως τότε, Κύριε;

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις
τι αλοιφές τι χρώματα τι μπαχαρικά τι κρασιά, τι;
τι κιθάρες, πόσα σπαθιά και τι κρανία, τι Μινώταυροι
τι εγγαστρίμυθοι, τι ζογκλέρ, τι ακροβάτες, τι; γιατί;
τι αλητεία με τα όργανά της, τι μουσικές με ποτήρια, τι;
κι αυτός, εδώ, με την ψυχή στο σκούφο του, – ίδιος, εσύ! –
ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις
τι δηλητήρια τι έχθρες τι πάθη τι ζωές, άκλιτο τι;
τι εμπειρίες τι διασταυρώσεις τι έλξεις τι απωθήσεις, τι;
τι γραμμές τι συμπλέγματα, πόσες εντάσεις και κηλίδες, τι;
τι κενά, τι αρμονία και μέτρο, τι χιούμορ, πόση ανθρωπιά
ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις
τι μάτια, μάτια πλατιά, μεγάλα μάτια, σαν φωλιές ψαριών
τι μάτια, μάτια πλατιά, μαγνητισμένα μάτια, ορθάνοιχτα
τι μάτια κι άλλα μάτια, παράθυρα διάπλατα στα πέλαγα, τι;
τι μάτια σαν λιοτρόπια, παλεύουν μαύροι ταύροι μέσα τους
τι μάτια – καταρράχτες, μέσα χιμάνε τρέχουν καβαλάρηδες

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις
τα μάτια των χαιρετισμών και των ταύρων, Κύριε!

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις
τι άλλο από το ύφος του Πικάσσο της avant-garde!
τι άλλο από τις ώριμες προοπτικές του νου, γιατί;
τι άλλο από τροχιές και αναβάσεις βάραθρα χιόνια φως
τι άλλο από τη σιγουριά ενός χεριού που πιάνει φίδια, τι;
ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις
ταύρους πουλιά και σίδερα το Δον Κιχώτη από βροχή (εδώ
η σκηνή κλείνει) πού πάει μετά ο κόσμος; γιατί ο χρόνος
είν' ο Κένταυρος Χείρων, γιατί εσύ 'σαι ο σκηνοθέτης του

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις

το ήθος ενός ανένδοτου αγώνα παίρνει όλο το έργο σου, τι;
& πώς; πυρός φωτεινότερον, φωτός εναργέστερον, καταφλέγον
τι; από τι; σαν ποιον που να σου μοιάζει; σαν ένας κλόουν
ή ένας Καμασβάρι, και το παιχνίδι — τέλος...

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις

κόσμος σημαίνει κόσμημα κοσμάκης κωμωδία
μια κωμωδία που κλαίει ο COSMOS σου —

ζωγραφίζεις συμπληρώνεις απορρίπτεις ζωγραφίζεις

τα 100 (πρώτα)· αρχέτυπα
τα 1.000 βασικά (μοντέλα)
τα 10.000 καθοδηγητικά μοτίβα ζωγραφίζεις

έχε γεια

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις

γιατί, Κύριε;

τι έχεις μέσα; τι θάθελες να πεις και τι να κάνεις; τι;
τι μπορείς με τον σταλμένο κόσμο σου και πώς λοιπόν;
για ποιον; ποιον έφερες Μιστρά; τι άλλο πύραυνο;
και πώς αυτό με σένα, Κύριε, και τη ζωγραφική; για τι;
ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις
με ποια κλειδιά και δείχτες; τι συστήματα; τι άλλο τι;
και πώς αυτό με σένα, Κύριε, και τη ζωγραφική; για τι;
και οι τίτλοι τα τάλαντα οι τιμές; τι κόσμος, τι σημεία,
και οι γενιές; πατέρες μάνες με παιδιά, συγγενολόγια, τι;
και (μέσα, πιο μέσα ακόμα;) τι φαλλοί τι πισινοί τι μούντοι
και πόση δίψα πείνα σεξ αδηφαγία και γυμνά, τι μεγαλείο,
και τι περιπλανήσεις τι ιστορίες τι λαβύρινθοι τι θυσίες
και (κάτω απ' το πρώτο στρώμα γης σου;) τι μυστικά, γιατί;
και οι διάδρομοι το άγνωστο και τι περάσματα, τι άλλο τι;
και οι δομές στο έργο σου είναι της Μάνας-Φύσης
κι όλο πιο μέσα εσύ, το Όργανο ο Άνθρωπος το Ζώο
ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις

η τέχνη σου — είναι —
είναι άσκηση που θέλει αυτή να ερ
μηνέψει τον κόσμο, και πώς;

—

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις
για ποιο λόγο δεν το κάνει αυτό ένας ζωγράφος;
τι έκανες καλό με τη ζωγραφική; ας λένε
τιμώρησες με το αθώο πάθος σου κανένα; ας λένε
τιμώρησες τον εαυτό σου; ας λένε
τιμώρησες το φασισμό; τον Καουντίλιο Franco;
τιμώρησες την εποχή; αυτό το res.¹⁶
ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις
τι εννοείς με τη ζωγραφική πάλι ή πάλι;
πώς πάλι, θα ρωτιέσαι, μαιτρ, τούτη η τεχνολογική
(τεχνολογική-ηλεκτρονική) κατάθεση με τη διπλή
ανατολή του Ήλιου; με το ρολόι-λέξη, το «τεχνητό»
χρονόσπερμα; με τ' άγριο αναρριχητικό μπετόν; έτσι
δε μας ξεφεύγει τίποτα, «θηρώ»¹⁷ σου λέω, ανακαλύπτω
πράγματα παρατηρώ βλέπω υπάρχω μες στο πείραμά σου

«διάσπαση - σπασμό»

και θα μιλήσω ίσως κάποτε στον κόσμο για τον έρωτα
πως τα σπασμένα πρόσωπά σου κάτι διαβάζουν πάντα —
πως τα πορτραίτα σου κάτι δικάζουν πάντα —

να το νόημά τους

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις

ρήτορας, ναι
αλλά και δικαστής

ΧΑΙΡΕ ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΙΖΕ, RUIZ BLASCO,
Πολύγνωτε της θρυλικής Μαλάγα

«Εγενήθην ωσει σκεύος απολλωλός, ότι ήκουσα
ψόγον πολλών παροικούντων κυκλόθεν.» Ψαλμ. λ´

πρόλογος με διαστημικά υβρίδια/α´

πώς γράφεις πάλι σήμερα, θα πει κάποιος οπαδός απ' τη μεριά της παρθενογένεσης, σα να κάνεις αστόχαστα τη δουλειά σου. σαν να βομβαρδίζεις τους πυρήνες, όταν αυτοί γίναν οι ασύλληπτοι στόχοι της επανάδρασης. βέβαια, υπάρχει η ζωγραφική υπάρχουν & τα ζωντανά εμπύρνηνα κύτταρά της

λ.χ. ο χρόνος μόλις γεννιέται στα χρώματα του Παύλου δεν έχει ακόμα αποσπαστεί από τις μογιές του. είναι γιατί έτσι είναι ο ουρανός της ζωγραφικής

λ.χ. είναι γιατί έτσι σε νιώθω διάστημα με τα ηλεκτρονικά τριαντάφυλλα digitalis. με τις γιγάντιες φυλλωσιές καρμπυράτερ. με τα διαστημικά περισκόπια-ένστιχτα κομπιούτερ. υπάρχει γι' αυτή την εξέλιξη ο αίτιος, να η απάντησή μου —

είναι βέβαιο πως κάποιοι έχουν
το άπειρο σαν ένα / ΕΝΑ μέσα τους

ο Picasso, ναι

ο Νέος Αμφιαστέρας, ο ερχόμενος

ο πάντα ερχόμενος μέσα στην πιο μεθυστική χορεία των χρωμάτων. η μελαγχολική ακολουθία του επίσης που διασκεδάζει για το ανέφικτο, λοιπόν;

δύσκολες περιστάσεις για την ενεργοποίηση της ζωής. για μια πιο αποτελεσματική ρύθμιση του θανάτου.

ο Picasso, ναι

δεν έκαμε ποτέ πρόβλημά του το θάνατο. δεν ξέρει τη ζωή ΖΩΗ ο Παύλος στάθηκε ο φυσικός γαμέτης της άλλης. πουθενά δε τη βρήκε, αυτό να λέγεται. Ούτε ποτέ του την αναζήτησε, ποια ήταν; ποια; έτσι τη στρέβλωσε με 3 μάτια όπως είναι

ο Picasso, ναι

ο πάντα της παιδικής αγνότητας
ο ανήκων στο ίδιο τρομερό σύστημα "δεν τη χουφτιάξεις την
απροσδιοριστία"

ο Picasso, ναι

να πώς βγήκαν, ο ταύρος & ο ζωγράφος, από την ίδια μητέρα, ύστερα από τις απογοητεύσεις τις αποτυχίες τα θύματα, μια και η γονιμοποίηση φαινόταν ζωγραφικά για πολύν καιρό αδύνατη. ξανάγινε αυτό παλιά λ.χ. η αντενναρία η αλχεμίλλα το ιεράκιο το ταραξάκιο το ερίγελο το θάλικτρο ο λυκίσκος το καννάβι η ούρτικα πλησιάζανε σχεδόν σ' απογαμία. το ίδιο (ποιος δεν το ξέρει;) και οι -ισμοί σαν άλλα υβρίδια των καιρών & φυσικά ο "γενναίος κόσμος" μας στο τέλος του, ή, έστω, στη σαρωτική "Exodus" του 20ου αιώνα

ο Picasso, ναι

με τον Picasso να ειδοποιεί στους πίνακές του "ο κίνδυνος να γίνει ο κόσμος του μέλλοντος ένας κόσμος τεράτων δεν είναι διόλου φανταστικός"

— ωστόσο, τώρ' αρχίζω —

το δρομολόγιο των ονομάτων/β΄

ο Νικολό κι ο Τζιάκομο Μπασσάνο Ντα Πόντε,
τ' αδέρφια, — κάποιοι σπουδαίοι πρόγονοι —
ο Τισιανός κι ο Τιντορέττο·
οι μάγοι Κρητικοί του χρωμάτου· η βενετσιάνικη
λαγκούνα, ο Βερονέζε· είναι αυτοί οι πιο σημαντικοί
δάσκαλοι του Κρητικού Ντομένικο —
σαν όραση εκπλήξεων και θαυμασμού, ναι:

ο προ προ προπάππος μου από γονιό (είναι σαρδονικό γέλιο
πώς τον ανακάλυψα) Τζιάκομο Ντα Πόντε (κάπου στα πέτρινα
στα πέτσινα στα διαπλανητικά κανάλια της Βενετίας αυτό)
στάθηκε ο δάσκαλος σε κείνο τον αδερφικό μου φίλο, ιντάλγ
κο του Τολέδο· και θαρρώ πως εξαιτίας του ίσως γνώριζε ο πρ
όγονος το δρομολόγιο των ονομάτων της οικογένειας μας, πο
υ ήταν δέντρα άνεμοι φλόγες θύελλες αποθεώσεις· τούτη η συ
νειδησή τους ως τη στιγμή της ταφής του κόμητα Οργκάθ
εμένα:

«είναι ο Ντομένικο Θεοτοκόπουλος El Greco ο πρώτος που
μπήκε στο ποτάμι, — εκεί ακριβώς που χύνονται τα νερά τω
ν Ψαλμών, των Ωρών, — εκεί που αρχίζει ο Στίχος· εκεί που δ
ίνει ο Χρόνος νόημα στους καταρράχτες των χρωμάτων του Δ
ομένικου κι όλο το νόημα στο έργο του: «Αιώνες, χτυπήσ
τε συναγερμό, επιτέλους·

σημάνετε δικαιοσύνη για την Ελλάδα...»

οι τρεις των τεράτων 3/ της οικουμένης/γ΄

δεν είν' ο θάνατος γι' αυτούς. αλλιώς ξεκίνησε το πρόβλημα
λ.χ. ο ένας από τους 3 ήτανε ο Άλλος ένας Ορνιθόμορφος, ή κ
άτι τέτοιο, θα 'τανε λ.χ. ο Φρανθίσκο Χοσέ ντε Γκόγια y Lucie
ntes (1766-1828). αυτός ήταν στα πυκνοκατοικημένα από τέρατα τ
οπία των "Caprichos". ο Γκόγια ήταν λοιπόν ο ένας από τους 3 το
υς που κι αυτός μπόρεσε και, φυσικά, κατάλαβε για ποια υπόθε
ση ζούσε, σε ποιο τέρας-ζωή μεταμορφώθηκε, τότε, για να τη ζωγ
ραφίσει

υπάρχει εντούτοις ένας ακόμα, ο τρίτος, ο τρίτος είναι ο τέταρ
ος, είναι και ο πέμπτος, ο τρίτος είναι όλ' οι άλλοι της εποχ
ής του μαζί, εξηγούμαι, ο τρίτος είν' ανάμεσά τους, ο Ruiz
Blasco Pablo Picasso

«Ίλαθε, μόνη ημίν ευδιάλλακτε.» Κοντάκιο —

τέλος ήταν ο άνεμος που έφερνε & τα 3 ονόματα ένας δίκαιος κρι
τής, που θα το ξαναπεί : "δε ζει ο Picasso χωρίς κάποιο νόημα
τα ενενήντα χρόνια του μέσα στο «Μέγα Όργανο των Χρωμά
των»" ή, καθώς γίναν τα πράγματα στον καιρό μας σαν караβά
κια που πάνε κι έρχονται άδεια, "και βέβαια" έκαμε γυρίζοντα
ς το κεφάλι του αχινό-οχυρό στον κόσμο που αυτός τον συνόδευε
ως το τέλος του "συγγενεύουν & οι 3 τους από τον ίδιο άγριο δράκο"

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζω, —
να για ποιο φοβερό μυστήριο για ποιο μεγάλο πόνο : ζω

βαλλιστικές κι άλλες λεπτομέρειες/δ'
(επίσκεψη στην έκθεση Picasso στη Βέρνη/1985)

«...το άτομο αποδεικνύεται ότι αποτελείται κυρίως
από κενό χώρο...» Έρνεστ Ράδερφορντ

στον Άδη ψάχνω να σε βρω ζωή —
στον πολυώροφο Άδη της Αθήνας/της Ευρώπης

στον Άδη της ιδεολογίας της, να για ποια οξυνση μιλώ
στον Άδη της υποταγής της στην αμερικανοκρατία στον Άδη
στον Άδη του καπιταλισμού μαίνεται «ο πόλεμος των άστρων»
στον Άδη του ολοκαυτώματος, να για ποια εποχή-σπασμό

είμαι γι' αυτή την καταδίκη/σφάλμα/σοκ ζωντανός νεκρός
διάβασα την είδηση της ταφής μου στα προγράμματα του ΝΑΤΟ
ήρθα στον αναστατωμένο χώρο της ποίησης μετά την εξορία
ήρθα (εδώ) μετά την έξωση του Αδάμ της Εύας των φιδιών
είμαι γι' αυτήν την πρακτική μου ο κληρονόμος τους
είμαι θα μείνω ο μόνος καλλιεργητής τους — με τον c** —

τι μου ζητούν οι άλλοι της Αστρολογίας/της κριτικής;
τι μου ζητούν οι μελλοντιστές φίδια οι στίχοι μου

εγώ που δεν έχω-έχω τους στόχους μου-τους άλλαξα στον c

εγώ που δεν έχω-έχω τον c την κβαντική την κυβερνητική μου
εγώ που δεν έχω-έχω ένα διαστημικό χωράφι ισότοπα & λείζερ

τώρα κυκλονίτη & τόρπεξ¹⁸ οργώνω σπέρνω θερίζω στο κενό
τώρα συγκλίνουν ακτινοβολίες πίνακες του Πικάσσο γύρω —
τώρα ξεσπούν μετωπικές συγκρούσεις στις συναλλαγές μου —

ωστόσο και νέα αποστολή στο διάστημα/ε'

εδώ στο στίχο & στην ποίηση βρίσκομαι στο δ
ιάστημα σε αποστολή

βλέπω πως τ' όχημα της λέξης μου είναι αριθμός

ξεκίνησα απ' την υπόθεση πως έχω τα σπαρτά στις φλόγες
πως εξακολουθώ τάχα να καίω τις σοδιές των αγγέλων
πως βλέπω τον κίνδυνο στις οριακές αφετηρίες του νου
πως βλέπω την εξέλιξη σαν μια εξωπραγματική σύλληψη
πως πιάνω τάχα στα χέρια μου υλικά του σύμπαντος

λ.χ. όνειρα προετοιμασίες αναμονές φαντασιώσεις έλξεις
λ.χ. πλήρωση κι έκπτωση στέρηση προδοσία δέος απελπισία
λ.χ. απάτες ψευδαισθήσεις σφαγές αλλοτριώσεις νεκρούς

λ.χ. πως έχω συντέλεια δική μου-μια θεωρία του διαβόλου
λ.χ. πως ανακάλυψη σημαίνει αποτυχία και κακό τέλος¹⁹

πως λέω πού το πάει η κοινωνία της αφθονίας; απελπισία
πώς είναι δυνατό να λήστεψαν οι Έλληνες τη χώρα τους;
πώς είναι δυνατό να κατασπάραξαν τη γη τους λωποδύτες;
πώς είναι δυνατό να κλέψανε τα δάση τις ακρογιαλιές της;
πώς είναι δυνατό να βάζουνε φωτιές να καίνε θησαυρούς;

πως τώρα να μην αισθάνομαι ντροπή που ζω μακριά της;

λ.χ. έχω το γραφτό μου άλογο red horse στα ερωτηματικά
λ.χ. έχω τα χαρτιά μου στα διλήμματα πως έχουν μνήμη

πως τάχα κρύβω στα γραφτά μου ποζιτόνια κρύβω νετρόνια
πως καλλιέργησα στις λέξεις μου αριθμούς φωτόνια & τρόμους
πως κάνω επιχειρήσεις έξω από νόμους με το διάβολο —
πως θέλω και πουλάω μ' εξοφλητικά γραμμάτια στις χιλιετίες
πως τάχα παζαρεύω τη σκόνη από τον κόσμο που διασχίζω
πως πουλάω τάχα τη στάχτη του κι αυτή διαπραγματεύομαι

& πώς;

σαν τη μόνη πραγματικότητα που αναγνώρισα & μ' αναγνώρισε

ώστε δεν πρόκειται γι' ανάκληση συναλλαγών στο μέλλον —

πρόλογος σε διαμαρτυρία/στ'

πως θα δώσω τάχατες σε μακροπρόθεσμα δάνεια το μόριο
που ήμουν πριν από 200.000.000 χρόνια μέσα στο Ον
που Αυτό (ΣΗΜΕΡΑ πρωτακούγεται στους κομπιούτερς) Απ
ελπισμένο και Μονάχο (Συγκλονισμένο, πες) έχτισε
τις 2 Μεγάλες Πυραμίδες (κοιτάζτε τες :) του Πλανήτη Άρη
& Αυτό το Ίδιο σκάλισε πάνω τους (ΜΕΣΑ ΤΟΥ ένα μόριο εγώ)
το γιγάντιο πρόσωπο του πίθηκου Εξορκιστή/Εξουσιαστή
που παρακολουθεί τις εποχές. τη Γη στο τέλος της

και στο τέλος/ΤΕΛΟΣ —
η διαμαρτυρία μου : →

η διαμαρτυρία μου/ζ'

όχι, δε θέλω να ξαναδώ τον πίθηκο, το λόγιο πίθηκο
σ' έναν ολέθριο άνθρωπο του τύπου Εξορκιστή/Εξουσιαστή
σ' αυτό τ' αγριεμένο κοπάδι των εντύπων του, δε θέλω
να τον δω στους δρόμους της Αθήνας, κόλαση η στιγμή

και τώρα δέομαι γράφοντας για τον ουσιαστικό αντίπαλο
και πως θα σωριαστούν οι λέξεις θηρία που ξαμόλησε
και κείνες οι σκοτεινές μέρες της δικτατορίας 67-74

πάλι και πάλι ο άγριος καιρός σε δαγκάνουν μνήμες:

1967 όλα τα έντυπα κυκλοφορούν σκληρά λογοκριμένα
1968 ακόμα ένας άθλιος χρόνος εξορίες βασανισμοί & μίσος
1969 οι λογοκριμένοι συγγραφείς τολμούν & διαμαρτύρονται

όχι, δε θέλω να ξαναδώ τον πίθηκο, τον πίθηκο της λέξης
όχι, δε θέλω να μιλήσω πως ανακρίθηκα απ' το Μάλλιο —
όχι, δε θα πω πώς κλήθηκα απ' τον Μπάμπαλη εξαιτίας του
(όλες οι αποδείξεις από τότε γραφτές στα χέρια μου)
ώστε τούτο και μόνο φτάνει /// να τελειώνω μαζί του:

σ' εποχές δύσκολες δικτατόρων μονάχα Ρένιοι κομπάζουν

τι απομένει γι' αυτούς; ο ψευτομύθος νους
— όλος κι όλος ο μύθος τους —

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

συνέχεια χαιρετισμός από τα κελιά των φυλακών
συνέχεια χαιρετισμός από τα νησιά των εξόριστων
συνέχεια χαιρετισμός από τις οικογένειες των αγωνιστών

συνέχεια
συνέχεια

σα να μιλούν να χαιρετούν σπασμένα τζάμια

ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις και ζωγραφίζεις

ως την επόμενη τόλμη σου για τον Αγώνα μας

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΕ ΜΙΑ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΟΤΑΜΟ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

σε μια «ζωγραφική ποταμό»
σε μια ζωγραφική σαν τον ποταμό Μπαλζάκ

χαιρετισμός

σε μια ζωγραφική σαν τον Γκουανταλκιβέρ
σε μια ζωγραφική σαν τον ποταμό Ανθρωπότητα

χαιρετισμός

σε μια ζωγραφική σαν τον ποταμό των Ωρών
σε μια ζωγραφική σαν τον ποταμό των Ειρηνιστών

χαιρετισμός

στο αντιαεροπορικό πουλί του Πάμπλο Πिकासό
στ' αδιαίρετό του περιστέρι φίλο των λαών

ΣΕ ΧΑΙΡΕΤΩ ΣΑΝ ΝΑ ΣΟΥ ΛΕΩ

σε χαιρετώ σα να σου λέω θέλω να ορίσω τον πόνο μου' σε χαιρετώ για κάτι που δεν είναι πια χαιρετισμός, την ήττα' δεν ξέρω αν σε χαιρετώ ή αύριο πάλι με τις τύψεις μου για τούτη την απόπειρα, δεν ξέρω' είναι η πατρίδα μου έξω από τους κανόνες της κοινότητας, ένα στρατόπεδο είν' η χώρα στα σχέδια των ιμπεριαλιστών και στις προοπτικές της πυρκαγιάς, γιατί; και πώς η τραγωδία;

σάλπιγγες μόνο, το γιατί
τύμπανα μόνο, πώς;

εμ, πια, τραβήξαμε από χρόνια εμείς οι Έλληνες το σκοινί, που λέμε, και το τραβάμε ακόμα, πέρα για τον «ψηλό», ο καθένας μας, προορισμό του

σάλπιγγες μόνο
τύμπανα μόνο, κι αυτό:

βελτιωμένα τα ιδανικά του «τεχνοτρονικού (τεχνολογικού-ηλεκτρονικού) ανθρώπου»: ιδιόκτητο διαμέρισμα σε πολυκατοικία otto car ξανθές γυναίκες πόρνες πολυτελείας Αθηναίους τραβεστί μεταφυσικούς ποιητές διεφθαρμένους μπίζνεσμεν και τραπεζίτες τύμπανα μόνο σάλπιγγες μόνο τάνκερ μαμμούθ κονσόρτσιουμ, έπειτα νησιά μεγιστάνων

τύμπανα μόνο
σάλπιγγες μόνο, έπειτα ουρανός ιδιόκτητος →

σάλπιγγες μόνο, τύμπανα μόνο
έπειτα θάλασσα και άγρια καταπατημένη γη

έχουμε δηλαδή και στην Αθήνα τούτη τη νέα «ανθρωπότητα» που εγεννήσατε, αθώος εσείς, κοιλοπονώντας στα μαιευτήρια των ateliers σας· στους πίνακές σας επιτέλους μπροστά σ' εκατομμύρια μάτια α περιέργων γεννήσατε το «νέο άνθρωπο», — παλιά μου όρνιθα με το ευωδιαστό ζουμί και με το γέρας γέρο πονηρέ το γέρας της Académie des Beaux Arts από περιέργες σειρές nylon αθάνατους της παριζιάνικης élite (τις αναγνωρισμένες συσκευές του πνεύματος), ποιος παίζει; ποιος γελάει; ποιος καθρεφτίζεται; ποιος περισσεύει; η αίθουσα τρίζει κρανία αποστάγματα δόξες διυλισμένες άδειες καρτέκλες Ιονέσκο σοφίες λόγοι-θερμοκήπια & μέλι

ενώ εμείς των πηγαδιών
ενώ εμείς των σάπιων τοίχων
ενώ εμείς της κρύπτης
μ' αυτά κι αυτά περάσαμε
μ' αυτά κι αυτά πηγαίνουμε
ίδια και χτές και ίδια σήμερα —

κλεισμένοι στη ζωγραφική σας μοίρα
κλεισμένοι στην παγκόσμια φρίκη

le peintre et son modele →

είδαμε και γνωρίσαμε Γκουέρνικα
Χιροσίμα Αμβούργο Ναγκασάκι Κέρκυρα

ακούσαμε στ' όνομά τους Μπράουν-σπίν ...
φέγγουμε κενό ή κόκκους «πεδία» Χάιζενμπεργκ
μαθαίνουμε κουάρκ Μάρρεϋ Γκέλμαν (Φίννεγκαν)
συναντούμε κβάσαρς (τα Ολονύχτια)
δεχόμαστε διαστημικούς πλασιέ
φτιάχνουμε τις νύχτες μας
από γιγάντια μαύρα άστρα B.52
(στην Ασία πτώματα· αύριο
στη Μεσόγειο αυτόματες αποδ
εσμεύσεις τάφους)
βλέπουμε τις μέρες μας
σαν τις πελώριες άδειες κάμαρες —
τούτα τα πρόσωπα που ζωγραφίζετε
σαν να μη θέλουν να ζήσουν πουθενά

→

όπως καταβροχθίζει
η Γέαινα τα παιδιά της

Pablo Ruiz Blasco Picasso

με δυο πινέλα βουτηγμένα — το ένα
στις οιμωγές των άμαχων εμάς που ζούμε
— κύμβαλα πανικού στους πίνακές σας —
το άλλο στο πρώην ανθρώπινό μας
— οργισμένο αίμα —
Oh, tu l'as bien merité, maître
ω, καλά να πάθεις, Κύριε

ΧΑΙΡΕΤΕ ΕΝ ΤΗ ΕΞΟΔΩ

χαίρετε εν τη εξόδω του βίου·
πάλιν ερώ χαίρειτ' εν παντί· τα
res. εσύ πες τα περιουσία σου
ή φωτογραφίες της Χίμαιρας.
ή τα χημικά του τίποτα. επίσης
πέντε τ :5τ
του στόχου μας
εσύ πες' τα εξισώσεις του ή
πολλαπλές εκπλήξεις
του μυαλού ή
«δόξα στο άγνωστο»
δεμένοι

εσύ πες' τα δίψα και πείνα
κουρέλια αισθήματα ή
πέντε μ : 5μ
εσύ πες' τα μαύρα νερά
αντίκες σβηστές λάμπες
πίνακες πάλι —
πόνους ορθούς σιδερωτές.
εσύ πες 'τα κρόμλεχ ντολμέν
αρχαϊκά μνημεία μνήμες ή
«δόξα σοι» ελεύτεροι

εσύ πες 'τα άνοιξη του 68
πέντε ξ : 5ξ
που εσύ μας ζωγραφίζεις
κλειστούς
παγιδεμένους —
έγκλειστος μαζί μας —
στον κορμό
τ' αιώνιου δέντρου
ή λίγο μόλις
πριν ξυπνήσουμε

ΧΑΙΡΕΤΩ ΤΗ ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

ΧΑΙΡΕΤΩ τη διάσπαση του προσώπου κι ας λένε

έτσι μιλώ για σένα, Κύριε, είκοσι πέντε χρόνια (1945-1970): ο Αινστάιν στη διάσπαση της Φυσικής, ο Picasso στην τραγικότερη διάσπαση του προσώπου: όπως ο Πλανκ στην άλλη διάσπαση: όπως ο Κίρκεγκααρντ στη διάσπαση της ύπαρξης: όπως ο Λεύκιππος, ο Δημόκριτος, ο Εμπεδοκλής: όπως στη διάσπαση του όνειρου ο Αριστοτέλης: όπως στη διάσπαση του «βάθους» ο Μελάμπους και ο Φρόυντ: όπως ο Καντ στη διάσπαση ανθρώπων και θεών: όπως ο Γκαίτε στη διάσπαση του χρόνου με την ποίηση: όπως ο Ρήμαν και ο Λομπάτσέφκνυ στη διάσπαση των «υπερβολικών» σημείων των «ελλειπτικών» γραμμών: όπως ο Κάρ. Ντάρβιν στη διάσπαση του υπερβατικού εγώ για τη σωστή την αρουραία καταγωγή μας: όπως ο Λεύκιος Κουίντος Κιγκινάτος στη διάλυση των όπλων υπέρ της αρετής: όπως ο Καρλ Άντερσον και ο Νόβακ της ενέργειας: όπως η ίδια η ενέργεια στη διάσπαση της διάσπασης: όπως ο γερο-Zβίκυ στην άνω διάσταση των άστρων: όπως κάτι το ασύλληπτο στη διάσπαση και στον σπασμό για τη στιγμή «κουάρκ» των Μάρρεϋ Γκέλμαν και Γιούβαλ Νέεμαν: όπως διασπούν τα φύλλα στις πορτοκαλιές το θάνατο απ' τ' οξυγόνο, και ζούμε —

όπως το λέω πάλι — δε σημαίνει απολύτως τίποτα, ω πόνε, πόνε, κι εσείς θύμησες, σ' εσάς μπορώ να στείλω τον χαιρετισμό μου; όπως ο Γιάννης Χρήστου και ο Ξενάκης στην Αναγέννηση της μουσικής στα κάστρα των Ήχων: όπως τ' ακούς για κάποια σημασία του δράματος τώρα

(ΧΑΙΡΕΤΕ,) ΧΑΙΡΕΤ' ΕΝ

(Χαίρετε,) χείρετ' εν
αισιμίαισι πλούτου,
χείρετ' αστικός λεώς,
ίκτηρ ήμενοι Διός
παρθένου φίλας φίλοι.
Αισχύλου «Ευμενίδες».
Ου ποιήσεις σεαυτῷ εἰδωλὸν
ἀπὸ τῆς ἐντατικῆς κατάληξης
τοῦ Ζαν Περρέν στο βιβλίο
τοῦ «τα στοιχεία τῆς φυσικῆς»

πώς χαιρετάς την αναζήτηση
μιας νοσταλγίας; μιας οδύν
ης; μιας ευτυχίας; μιας εν
ότητας; κείνη, ακριβώς, τη
ς ζωγραφικής με τον κόσμ
ο; πώς έναν θεληματικ
ό ταυτόχρονο πολύχρονο ζωγ
ράφο της; πώς χαιρετάς το
άχρονο, έναν βαρυονικό ή ά
τοπο αριθμό; τις κοσμικές
ενότητες; τις μεταπτώσεις;
τις τροχιές; ένα νεγκατόνι
ο; την τραγωδία της ύλης ό
ταν δεν υπάρχει;

πώς

χαιρετάς το χρώμα; τη μορφ
ή; τη δύναμη; πώς το χρωσ
τήρα του Πικάσσο σαν την πυ
ρακτωμένη γλώσσα ενός

Κέρβερου: π

ώς τη χρωματική πυξίδα του²⁰
τυραννική όσο τα μάτια της
Μέδουσας; πώς χαιρετάς την
Ήρα (μια ερμηνευτική ζωγρ
αφική) για τούτη την «πλέο
υσα» στους γαλαξίες καταγω
γή μας; πώς ένα δέος : την
ακύρωση;

ΧΑΙΡΟΙΣ, Η ΡΙΖΑ

*χαίροις, η ρίζα, εξ ης εβλάστησεν καρπός
ο τρέφων την Μορφήν· χαίροις, του χρώματος
πηγή η ποτίζουσα πάντοτε*

ξέρω, ξέρω πως δε χαιρέτησα καλά, είμ' εφημερίδα
ξέρω πως τίποτα δε δίνει νακ, μια βέβαιη είδηση
ξέρω τ ι έχω και σκοντάφτω στη σιωπή των άλλων
ξέρω, βλέπω την ακύρωσή μου· ιδρύω

δε σταματάει τ' όνειρο είμ' ο ιδρυτής του

έχω το σπίτι μου χτισμένο στο σκοτάδι χωρίς παράθυρα
χωρίς πόρτες χωρίς κουφώματα χωρίς μια τρύπα στους ξ
ύλινους τοίχους του και πουθενά φως· αυτός που μου μ
ιλεί, και «πού;», δεν είναι δυνατό νακουστεί· αυτός δε
ν είναι ο κόσμος που ζω, δεν έχει καμμία δύναμη, δεν
έχει εξουσία· είκοσι πέντε χρόνια (1946-1971) που χαι
ρετώ τον Εξηκία, Κύριε της Ζωγραφικής, για Σένα, τρ
ώγω μέσα στους δικούς μου, νεκρικούς, καθώς χάνονται
όλα, «δίσκους», ζωγραφισμένους από τη Βιργινία (θυμ
άμαι το εξαίσιο πτώμα της), με λεπτομέρειες από την
Γκουέρνικα: τυμπανισμένα ζώα, σκισμένες σάρκες, σά
πια παιδιά, και στην απελπιστική, τη βιολογική του π
τώση ο γεννήτορας ο Έρωτας, η μαγική Ελένη²¹ στα χέρ
ια των ψυχιάτρων, το αύριο στην αποσύνθεση· αν βγάλε
ις κάποτε φωνή, δε φτάνει πουθενά· αν βγάλεις κάποτε
φως θα είναι από εσέ για σένα, αν βγάλεις από το δικ
ό σου σώμα φως σε φέγγει, και τότε καλά ή τόσο το χε
ιρότερο που γίνεσαι ο melanocetus κάνοντας προορισμό
σου την άβυσσο, και «τι;», η ταυτότητά μου, ενός π
ρώην Αρπ από το ψυχοδ-ράμα «Ζυρίχη» καίγεται κάθε μ
έρα με τ' άλλα Ορφικά. Όχι πως ήμουν ένας γνωστικός,
κάποιος μυστ

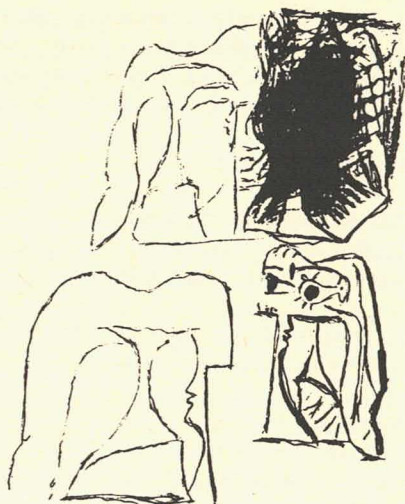
ικός, έμεινα ... Μιλώ συνήθως για τον κόσμο της Αλο
υάζ ή του Βαν Γκογκ, του Χέλντερλιν ή του Νίτσε, του
Γκόγκολ ή του Μωπασσάν, σα για κάποιον (τώρα) του Οιδ
ίπου ή του Σολωμού, του Γιαννούλη Χαλεπά ή του Μιχάλ
η²², όπως το λέω: ωσάν για έναν που έρχεται που πάει β
αθιά μαζί τους στο μυαλό αναποδογυρίζοντάς το Σεκεσφέ
γερβακ πως θα το ζωγραφίσει, θαύμα και «πώς;» θέλω ν
α συνηθίσω μιαν άλλη φυλακή που δεν είναι η ποίηση χ
ωρίς την προοπτική να μιλώ να ικετεύω ν' απορρίπτω, Κ
αι πάλι: «Προς Σε ορθρίζω, Κύριε των Χρωμάτων»

ΕΙΜΑΙ νεκρός αυτό το ξέρω
μεταφέρω τον τάφο μου από τόπο σε τόπο
χτες από την Αττική στην Αλουάζ, αύριο
όπου τύχει, Και πάντα ζώντας τη γήινη μοίρα μου
όπως ξεφεύγει απ' το σκοτάδι του θανάτου

*Ελευθερία, το πολίτευμά σου είναι στο σπασμό
και μου χρειάζονται τα χείλη ή τα θηρία σου*

είμαι στην ήττα στην πτώση
μέσα στην κατάπτωση, αυτό το ξέρω
ο μυστικισμός μου έχει τις ρίζες του στην τραγωδία μ
ου, μπορώ Μιθριδάτη τα δηλητήριά σου
Μελετώ μια συμμετρία τάξεως δη με το ακατόρθωτο μιν
μίγκιασμα να είσαι άνθρωπος και όχι το τίποτα των
Φυσικών ή στην ευθεία του τίποτα, και νυν
η φανέρωση της ζωγραφικής σου, Πάμπλο Πικάσσο, φωτίζ
ει κάτι (Ψαλμός 119)· πόσο καθαρός και όμορφος
είναι εδώ ο αέρας των χρωμάτων χωρίς λόγο, πόσο καλό
σου κάνει να μην αναπνές

ΧΑΙΡΕΤΩ ΤΟΥΣ ΠΙΝΑΚΕΣ
(ΕΙΝΑΙ ΧΡΕΟΣ)

χαιρετώ τους πίνακες καθώς μου δίν
ουν και τα δυο τους χέρια να μ' αγκ
αλιάσουν άλλοι το κάνουν άλλ
οι τα χτυπούν με χαρά άλλοι
έχουν το απατηλό στοιχείο μέσα τους
και σκαλώνουν στην αφή γι' αυτό &
είπα:

αφού η παραδοξότητα συντρέχ
ει μαθηματικά μονάχα στις μεγάλες
αλληλεπιδράσεις, δεν είναι σεντόνι
η Μεσόγειος που νανούρισε τέρατα κ
ήτη αλλά οι μεταμορφώσεις που βλέπ
ω στα παιδιά της στα νερά της όπως
λ.χ. ο Ruiz Blasco Pablo Picasso ή
ταν & γιός της & μια άλλη σκάλα. κι έ
τσι ανεβαίνοντας πατώντας πάνω στο
υς ίδιους σου τους ώμους, κόκκινε δ
άσκαλε του 'κόκορ, παίζοντας ανεβαί
νοντας σαν ένας άλλος κλόουν - ο Τσά
ρλυ Τσάπλιν των χρωμάτων - παίζον
τας με συμβολισμούς με κυβισμούς με
υπερρεαλισμούς με αντι-ισμούς παίζο
ντας πάντα κατεβαίνοντας Γαλλία Ισ
πανία στις μπογιές του Πάμπλο έβαψ

*"Materiam superabat Opus" ο Οβίδιος
σαν είδε τον ναό του 'Ηλιου (Οβ. METAMOR. 11.5)*

έβαψες και το Χρόνο κάρν
καρναβάλι. έκανεσ "έα έα έα..."
έκανεσ
το φίδι & σε αληθινές τ
σταυρό άξεις/εξιώσεις
Εσταυρωμένε αυτές του Νόρμπε
Γέρο Νεανία ρτ Βίνερ που ήτ
των χρωμάτων & αν γν. απόγονος
του επίσης μεγάλου Μωϋσή Μαϊμονίδη
(1135-1204) : «Έστη ο 'Ηλιος κατά
Γαβαών;» ΜΕΣΑ ΤΟΥ, ΠΑΜΠΛΟ, ΖΩΓΡΑΦΙ
ΖΕΙΣ τις νέες εξισώσεις σου το ΦΩΣ

Μορφή & Δύναμη της Κυβερνητικής/της Ζ
ωγραφικής και πιο πέρα με τον Εφιά
λτη τη Ηλεκτρονικής Μνήμης όταν
τα χέρια σαν όλους τους γήινους μη
χανισμούς θ' αγκαλιάζουν χωρίς χέρια
και μακρύτερα. εδώ θα γίνει

ΥΣΤΕΡΟΛΟΓΟΣ

*albedo φως· το άλβος του Αιγινήτη²³/ο
γνόφος της ποίησης & του ζωγράφου χρώμα*

motto (που ξέχασα) στις άσπρες κοιλάδες²⁴
για το απειροελάχιστο, Riesenmoleküle ακριβώς για την
επιείκεια. και ότι δεν είναι ανάγκη να
καταλάβετε όλο τούτο το αίμα στο χαρτί·
όμως πληρώθηκε ακριβά πάλι. ο Πικάσσο
εμπνέει. ήρθε να προβληματίσει. ήρθε να υποψιά
σει το απολωλός (Λουκά ιθ' 10). η επιεί
κεια φαίνεται στα χρώματα που είναι η
αρπαγή των υπαρχόντων μας για τη χαρά κ
αι το χαλάζι, — όπως συνήθισε να πέφτει
από το ελεύθερο μυαλό. δε μου στοιχίζει τί
ποτα η αλήθεια πως προορισμός της ζωής δεν είναι
ο άνθρωπος

ΟΡΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΗ ΣΥΜΜΕΤΡΙΑ ΤΟ ΑΒΣΥΡΔΕ
ΠΟΥ ΕΚΦΡΑΖΕΙ Ο ΠΙΚΑΣΣΟ ΚΑΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο Θ.

Ομολογία de Clementia

Ο Πικάσσο στον Αντρέ Μαλρώ : «Πριν πεθάνω, θα ήθελα να μαντέψω τι είναι το χρώμα.»
mise à mort

“Sentontiae, divisiones, colores.”

Σενέκας (4 π.Χ.-65 μ.Χ.)· ο ζωγράφος με τα δίκαια χρώματα τις λέξεις//Καλβίνος (1509-1564 μ.Χ.)· ο μεγάλος σχολιαστής του στο θέμα της επιείκειας//στη ζωγραφική ο Πικάσσο (1881-1973) με την ατέλειωτη αρένα «του» τους εξηγεί και τους δύο καλύτερα//καλύτερα, έτσι : “δεν ξεγελιέται με γεωμετρικές λέξεις & χρώματα ο χρόνος”

ο Picasso ήταν πρωτύτερα ο τορέρο Κοστιλλιάρης. είχε τις μπαντερίλλιες. ο Πικάσσο κάτεχε καλά τις τύψεις τις χαρές τα όνειρα της αρένας. αυτός ξέρει τις φάσεις της κορίντα, μη. πυρακτωμένες αντιφάσεις θύελλες το πάθος του Σπανιόλου, μη. και θα παίξει βάνουσα την πάσα της μούλετα, μη

“... ο θάνατος δεν είναι ποιητής ούτε έρωτας ...”

μη, μη, Εσύ που έπλασες που έκανες τ’ άδολα αριστουργήματα σου πάνω σε: ξύλο, σε: πηλό, σε: σίδερο, σε: χαλκό, σε: λάσπη, σε: χαρτί, σε: φάδι, σε: μυστικά άγνωστα υλικά σε: μυστηριακά σοφά κατασκευάσματα & τέχνες, μη

“... τίποτα δεν πεθαίνει με το θάνατό του ...”

μη, μη, Εσύ με τόσους πίνακες, reliefs, βάζα, στάμνες, κανάτες, πίθους, ποτήρια, κύαθους, μπουκάλες, δίνους, κελέβες, σκύφους, κρατήρες, κάνθαρους, πυξίδες, λεκάνες, καρχήσια, κύλικες, αλάβαστρα, κεραμικά, σχέδια, σχεδιασμούς, σχεδιάσματα:Ο:COSMOS:ΣΟΥ, τρέξε, τρέξε

— τρέξε και μάζεψέ ’τα, αγκάλιασέ ’τα, μη

— ο ταύρος φάνηκε ...

"...υπάρχεις ζωή, υπάρχεις στιγμή, υπάρχεις τέχνη..."
& άλλα πολλά σφυρίγματα χιλιάδες χέρια γύρω στην αρένα
& άλλα πολλά κεφάλια & άλλα πρόσωπα, τότε, που βγαίνει
ο Dali, βγαίνει ο André Derain, βγαίνει ο Francis Pica
bia, βγαίνει ο Max Ernst, βγαίνει ο René Magritte, βγ
αίνει ο Alberto Giacometti, βγαίνει ο Marcel Duchamp,
βγαίνει ο Kurt Seligmann, βγαίνει ο Roberto Matta, βγ
αίνει ο André Masson, βγαίνει η Toyén, βγαίνει ο Slav
ko Kopac, βγαίνει ο Matisse, βγαίνει ο Miró, βγαίνει
ο Breton, βγαίνει ο Jean Arp, η Maurice Baskine, βγαίνει
ο Hans Bellmer, βγαίνει ο Victor Brauner, βγαίνει ο
Calder, βγαίνει η Λ. Κάπρινγκτον, βγαίνει ο Giorgio de
Chirico, βγαίνει ο Tanguy, βγαίνει ο Paul Delvaux, βγ
αίνει ο Oscar Dominguez, βγαίνει η Dora Maar, βγαίνει
ο Man Ray, βγαίνει ο Ν. Εγγονόπουλος, βγαίνει ο Vitrac
βγαίνουν εκεί που βγαίνουν κι άλλα πολλά φαινόμενα λ.χ.

— βγαίνει ο Πικάσσο ...

ο ταύρος με χαμηλωμένα κέρατα περιμένει
«Κατ' εικόνα εαυτού» (Γεν. α' 27)

ο ταύρος σκίζοντας μετωπικά τον αέρα, χιμάει ανάμεσα σ
τα σκέλια του γέρο μπαντεριλιέρος

Άσε 'με να τους κοιτάζω

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΕΚΑ ΟΧΤΩ ΠΡΩΤΟΥΣ

ευλογία τω λαώ·

και

ότι μας χρειάζεται ο ρώγος της λευτεριάς
να υπάρχει

«Αλλά θεά, δεν ημπορώ ν' ακούσω τη φωνή σου.»

Διονύσιος Σολωμός

und der Neokolonialismus
bleibt gefährlicher als sein Vater
der Kolonialismus²⁵

Kurt Marti

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΕΚΑ ΟΧΤΩ ΠΡΩΤΟΥΣ

γνωρίζω το θάνατο καλύτ
ερα από κάθε άλλο πρόσω
πο του κύκλου μου εδώ σ
το αλπικό χωριό του Τρό
γκεν. ένας που βόσκει γε
λάδες και στέλνει στους
άσπρους κομπιούτερς το ί
διο γάλα πιστ
εύω πως αν ερχόταν τώρα
σε συνάντησή μου
θα μου φώναζε:

«ώστε από τα βουνά ακόμ
α πίσω, πως θα φυλάξεις
τη συνέχεια»

θα του έλεγα, ναι

«είναι εκπλήρωση του Νό
μου η έκφραση και η σιω
πή του ποιητή εμένα»

εκείνος πάλι σαν άλλος Θεοδωρ
άκης παίζοντας τα ωραία
του έχει την απάντηση-τρα
γούδι: «τούτο το πράσινο
χωράφι δεν στο δίνω εγώ
μα ο Ρήγας» κι η μουσική

συνέχεια σκέτος καημός
γνωρίζω το θάνατο καλύτ
ερα τώρα που κατοικώ κο
ντά στο Ρήνο νεκρός· όμως κρ
ατώ όλη τη θέληση· είναι
δικαίωμα του ποιητή η δ
ιαμαρτυρία στη σιωπή σα
ν κινδυνεύει η έκφραση

γνωρίζω τη σιωπή καλύτε
ρα γνωρίζω το θάνατο τη
διάρκειά του γν
ωρίζω πως είναι στο κέν
τημα με τη μαύρη κλωστή
τα γεγονότα τα βλ
έπω σα μύθους γι' αυτό

και θα μπορούσαμε εμείς
οι δέκα οχτώ πρώτοι
να βάλουμε
απαρχής το πρόβλημα
χωρίς υπογραφές αλ
λά με την προϋπηρεσία μ
ας στα νόμιμα συμφέροντ
α της χώρας πέρασε
η ζωή όμως ο τύραννος
θα ήταν πιο σίγουρος χω
ρίς εμάς αυτό πιστεύω²⁶

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ/ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Οι υπογραφόμενοι 18 Αθηναίοι συγγραφείς της μεταπολεμικής γενιάς συμμεριζόμαστε την αγανάκτηση εκείνων από μας, των οποίων τα ονόματα χρησιμοποιούνται χωρίς τη συγκατάθεσή τους, με την αναγκαστική δημοσίευση κειμένων τους στον Τύπο, για να δημιουργηθεί η εντύπωση μέσα κι έξω από την Ελλάδα ότι υπάρχει τάχα ελεύθερη πνευματική ζωή στη χώρα μας.

Ελεύθερη πνευματική ζωή δεν μπορεί να υπάρξει όσο λειτουργεί λογοκρισία, που νεκρώνει τη γόνιμη ανταλλαγή ιδεών κι εμποδίζει τον άφοβο διάλογο· όσο απαγορεύονται βιβλία· όσο διώκονται πνευματικοί άνθρωποι για μόνες τις πεποιθήσεις τους. Ελεύθερη πνευματική ζωή δε συμβιβάζεται με την προσπάθεια αφανισμού, στην Παιδεία, της ζωντανής μας γλώσσας — της γλώσσας του Εθνικού μας Ύμνου και της δημοτικής μας παράδοσης. 'Όλ' αυτά τα φαινόμενα συνθέτουν την εικόνα της καταπίεσης που υφίσταται το Πνεύμα στον τόπο μας, κι αποτελούν μια πτυχή της γενικότερης δοκιμασίας που περνάει η Ελλάδα.

Έχουμε συνείδηση πως η πτυχή αυτή, που φυσικό είναι να μας συγκινεί ιδιαίτερα, δεν είναι η μόνη, ούτε κι η τραγικότερη. Η ελευθερία όμως είναι αδιαίρετη, και το πόσο σημαντική είναι η πνευματική ελευθερία για την αξιοπρέπεια των ανθρώπων και των εθνών μας το επιβεβαίωσαν, πρόσφατα ακόμα, ο ηρωϊκός αγώνας του Τσεχοσλοβακικού λαού για να την κατακτήσει, κι οι διαμαρτυρίες των φιλελευθέρων Ρώσων διανοουμένων που εξακολουθούν να διώκονται.

Τιμούμε τον Γιώργο Σεφέρη, γιατί πρώτος επισήμανε τους κινδύνους, που αυξάνουν όσο παρατείνεται η σημερινή κατάσταση. Ελπίζουμε, η φωνή του μεγάλου ποιητή να μην αποδειχτεί φωνή Κασσάνδρας.

Αθήνα, 23 Απριλίου 1969

1. ΑΒΕΡΩΦ Μιχαήλα	10. ΚΟΝΔΥΛΗΣ Φώντας
2. ΑΡΓΥΡΙΟΥ Αλέξανδρος	11. ΚΟΤΖΙΑΣ Αλέξανδρος
3. ΒΑΛΤΙΝΟΣ Θανάσης	12. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ Μένης
4. ΓΕΡΑΛΗΣ Γεώργιος	13. ΚΟΥΦΟΠΟΥΛΟΣ Τάκης
5. ΔΕΠΟΥΝΤΗΣ Ιάσων	14. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ Κωστούλα
6. ΙΑΚΩΒΙΔΗ Λιλή	15. ΡΟΥΦΟΣ Ρόδης
7. ΚΑΛΙΟΤΣΟΣ Παντελής	16. ΤΑΧΤΣΗΣ Κώστας
8. ΚΑΣΔΑΓΛΗ Λίνα	17. ΤΣΙΤΣΕΛΗ Καίη
9. ΚΑΣΔΑΓΛΗΣ Νίκος	18. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ Θ.Δ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

«Ο Picasso είναι για εμάς ο 'Ήλιος, το φεγγάρι
κι όλα τ' 'Αστρα του Ουρανού.»

Walasse Ting, Νεοϋορκέζος καλλιτέχνης/1973

1. η αναφορά μου πάει στον οραματιστή μιας Ομόσπονδης Βαλκανικής Ρήγα Φεραίο. αλλά και στους νεότερους Έλληνες, που ακολούθησαν το δρόμο που αυτός άνοιξε, για μια κοινωνική επανάσταση για την Ομοσπονδιακή Ένωση των Εθνών της Ευρώπης. όπως ο Περικλής Αργυρόπουλος (1839-1862), όπως ο Γεώργιος Κωνσταντινίδης (Σκληρός) ή ο Πλωτίνος Ροδοκανάκης.
2. καθώς φαίνεται, ο Picasso είναι ο πρώτος ζωγράφος, μη Εγγλέζος πολίτης, και φυσικά, μη ευγενής, που εκθέτει σε τούτη τη «Γκάλλερυ Ουέστ». γιατί, καθώς ακούγεται, κανένας άλλος δεν έκθεσε, ως το 1946, εκεί. στην Αθήνα, είδαμε, τότε, τον ίδιο περίπου καιρό, Καραβάτζιο και Χένρυ Μουρ (ζωγραφική και γλυπτική/πλαστική)
3. από τις σκέψεις του Picasso για την Guernica: «όταν στις 26.4.1937, (γράφει ο Π.), στην πατρίδα μου Ισπανία στη Γκουέρνικα/Γκερνίκα, η φασιστική λεγεώνα «Κόντορ» και οι ναζί αεροπόροι της Γερμανίας κατάστρεφαν τα πάντα ξερίζωναν θέριζαν αφάνιζαν από το πρόσωπο της Γης την ανοχύρωτη τούτη πολιτεία, άρχισα να ζωγραφίζω, κι αυτό, συνέχεια, ως τις 3 του Ιούνη 1937, νύχτα και μέρα. ασταμάτητα, ξέφρενα. με πόνο πολύ μέσα. σκοπός μου ήταν να σημαδέψω στη μνήμη των ανθρώπων για πάντα και για πάντα ένα "γεγονός" μια όψη (φριχτή ρεαλιστική της ζωής), όχι μ' ένα "υποκείμενο", αλλά με ΕΝΑ ΘΕΜΑ/τη συνέχειά του»
4. ευρωπαϊκές χώρες милитаристών και δικτατόρων το 1970
5. ENIAC — Electronic Numerical Integrator and Computer το μεταλλικό μυαλό· ο Eniak ανήκει στην πρώτη γενιά των computers, — στη γενιά της "επανάστασης" του 1945. αυτός είναι ο πρώτος υποτυπώδης, για τα σημερινά, του 1985, δεδομένα, ηλεκτρονικός υπολογιστής. βαρύς, πολύπλοκος και δυσκίνητος για τον ερευνητή της σύγχρονης "informatics/πληροφορικής"/"on line real time". & των "τερματικών" επίσης. όμως εμένα αυτός με υποψίασε από τότε πως μπορεί η λέξη να είναι αριθμός, ο αριθμός να έχει κάτι από τη λέξη, ο στίχος ν' αποτελεί κάποια αριθμητική πράξη που ζητάει έρευνα, το ποίημα να είναι εξίσωση, και πώς;

6. ο Φραντζής Φραντζισκάκης του «Ζυγού», τολμηρός στις καλλιτεχνικές επιλογές του, οργάνωσε την πρώτη, θαυμαστή σε όλα της, έκθεση 48 έργων του Π., στην Αθήνα, από τα οποία, μερικά, εκθέτονταν, κείνες τις μέρες από 11.11-18.12.1962, σε παγκόσμια πρώτη με τη συνεργασία της Galerie Leiris

7. 'Αρης και Μηνάς Δεπούντης. και οι δυο τους γιοι του ληστή Ινφάντη Φραγκίσκου Δεπούντη. που έζησε στις αρχές του 20ου αιώνα στην Κεφαλονιά. ένας της αντρεισούνης και της λεύτερης ζωής. τον θυμούμαι από παιδί ίδιον Αρχάγγελο με τα όπλα του πάντα. ένας Ακρίτας ήταν της φτωχολογιάς· ένας λαϊκός ήρωας της Νέας Ελληνικής Μυθολογίας. βιγλάτορας στα σύνορα ανάμεσα στο ανύπαρκτο ψωμί του πεινασμένου Κεφαλονίτη αγρότη και στο παχύ καρβέλι του άρχοντα. τσιφλίκια ήταν, τότε, τα νησιά μας. μα ο Ινφάντης των παιδικών μου στοχασμών χάθηκε στην άβυσσο, είπαν, της Μελισσάνης. (δες και το μυθιστόρημα «Πάνω στο μεγάλο δρόμο» της Ιουλίας Δαβάρα, Αθήνα 1959)

8. δυο 'Άγιοι. & οι δυο τους αντιστασιακοί για να είναι μάρτυρες στο ορθόδοξο εορτολόγιο. τους αναφέρω εδώ από μια σύμπτωση. τη μέρα που γιορταζότανε η μνήμη τους, την ίδια μέρα συμπλήρωνε τα ογδόντα του χρόνια ο Π —

9. Av. = average/ο μέσος όρος

10. όσ. = όσιου/άγιου

11. co = company/εδώ, ακριβώς, συντροφιά

12. οι χρονολογίες μιλούν για κάτι το συγκεκριμένο. λ.χ. το 1937 αναφέρεται στην πρώτη γνωριμία μου με το έργο του Π. — αυτό ήταν μια έγχρωμη εικονογράφηση βιβλίου (εξώφυλλο με λιθογραφία/βαθυτυπία του Π.) ένα βιβλίο μικρό σε σχήμα. με τραβηγμένο-τυπωμένο το ίδιο το έργο του καλλιτέχνη. & το 1962 αναφέρεται στην έναρξη γραφής τούτης της σελίδας

13. το NATO & τα στηρίγματά του (Ευατόμ, ΕΟΚ κ.ά.) θεωρούνται συνυπεύθυνα για την τραγωδία του 1974 στην Κύπρο. όσο το δράμα τούτο συνεχίζεται, ο ποιητής θα διαμαρτύρεται, επίσης

14. δε χέζει κάποιος στον αέρα. κυρίως η Ποίηση· αυτή όχι, βέβαια. μα ούτε, νομίζω, και η Ιστορία. (βλέπε τι γράφει ο Στράβων για την Κέρκυρα: «Ελευθερά Κέρκυρα χέζ' όπου θέλεις».) λ.χ. στα σχέδια μέσα των κατακτητών σου

15. "ο 'Ικαρος του Ερέβους" είναι το γιγάντιο, επιβλητικό, μεγαλόπνοο επίσης έργο του Π., στην έδρα των "Ενωμένων Εθνών στη Νέα Υόρκη", USA

16. res. = residue/υπόλοιπο

17. ένας λόγος & επίκληση μαζί. & ό,τι ακολουθεί (σε συντομογραφία πάντα:) μινωική θεότητα, η Βριτόμαρτις, στην Κρήτη λατρεύεται αρχικά, για να γίνει του τύπου της "ποτνίας θηρών" σε διάφορα άλλα μέρη της αρχαίας Ελλάδας. κείνο που ενδιαφέρει εδώ είναι πως η Βριτ. απορροφήθηκε από την Αρτέμιδα: η μια εποχή καταπίνει την άλλη. ώστε, να σημαίνει "κάτι" πάντα κείνο το αρχικό/το παραβολικό "θηρώ" (σου λέω γι' άλλη μια φορά) στο τέλος του αιώνα. κι όμως ωσάν να μην πέρασε ούτε στιγμή από τότε της μεταστοιχείωσης των θεαίνων — των καιρών

* ατομ. μπόμπα

** o c = o computer

18. κάποια, επίσης, από τα "στοιχεία"/τη "μαγεία" του ατόμου. & πως είναι έκκλησή μου εξακολουθητική να κατανοηθεί η επιμονή μου να θυμίζω, όσο γίνεται συχνά πυκνά, στους αναγνώστες μου, τι ακριβώς συμβαίνει από το 1945, που οι ατομ. μπόμπες έπεσαν σε κατοικημένες περιοχές: ο Πλανήτης Γη, πάλιωσε, από τότε, οριστικά/ΟΡΙΣΤΙΚΑ. & αυτός είναι σήμερα το "εν ζωή" απολίθωμα του Πλανήτη Γη που έζησε πριν από κείνη τη φοβερή στιγμή του picadon στη Χιροσίμα & στο Ναγκασάκι. ενώ το ΣΗΜΕΡΑ δεν μπαίνει σε κανένα "πλαίσιο" λόγου ή περιγραφής. & συγκεκριμένα από όταν εγκαταστάθηκε στην Ευρώπη ο "σούπερ Φοίνιξ" αντιδραστήρας, που το πλουτόνιο που δέχεται των 30 χλμ το πολλαπλασιάζει σε 300 χλμ. ενώ αρκεί μόνο το 1/1.000.000 του γραμμ. για να σκοτώσει έναν άνθρωπο. λεπτομέρεια. κάτι ήξερε ο Π. των τεράτων, από πού ο ασύλληπτος/εφιαλτικός κίνδυνος; από το γεγονός ότι ο "σ.φ." λειτουργεί στην περιορισμένη βάση να προλαβαίνει μόνο 300 πιθανά σφάλματα/ατυχήματα

19. ο καθένας καταλαβαίνει, βέβαια, για ποιές "εφευρέσεις" πρόκειται. ενώ δεν είναι να ξεχνούνται ποτέ ανακαλύψεις, όπως κείνη του Αλεξάντερ Φλέμινγκ της πενικιλίνης. ή όπως κείνη του δρ. Κάρλτον Γκάζντουσεκ, το 1957, των "ιών βραδείας δράσης" (βραβείο Νομπέλ 1976). ή όπως τόσες άλλες επιστημονικές μέθοδοι που σώζουν, υπομονετικά, μία μία, τις ζωές, την ίδια ακριβώς στιγμή της "μαζικής καταστροφής & εξόντωσης" από τις "ανακαλύψεις" τέρατα. & πάλι στους πίνακες του Π. η σκέψη

20. διάβαζε "παλέτα" του ζωγράφου
21. βυζαντινή (απ' τον ελληνικό μεσαίωνα) φιγούρα/σήμερα
22. του Μιχάλη Κατσαρού της «Μπαλάντας για τους ποιητές που πέθαναν νέοι». το καλαμπόρι που σημαδεύει μια γενιά (κείνη του 40)
23. Έλληνας αστρονόμος (1862-1934)
24. διάβαζε "άσπρες σελίδες".
25. οι στίχοι τούτοι του Kurt Marti ανήκουν στην ποιητική συλλογή του "Leichenreden", (σε διαφορετική συντακτική σειρά, εδώ, για ν' αποδοθεί, όπως έχρινα, το κείμενο, όπως στα γερμανικά & στα ελληνικά). δε γινόταν αλλιώς. η γνώμη μου
26. οι 18 συγγραφείς διαμαρτυρήθηκαν κείνο το σκοτεινό χρόνο 1969 της χούντας, ενάντια στις αυθαιρεσίες γνωστών ανθολόγων & λογοκρισίας μαζί. όποιος νομίζει πως θίγεται από τούτη την τίμια πρακτική, ας βγει σήμερα να το διακηρύξει ή και να την αποκηρύξει

περιεχόμενα

- 9 ελληνικός χαιρετισμός
- 19 χαιρετισμός με κόκκινο μαντίλι
- 25 χαιρετισμός Μαρκιανού και Μαρτυρίου μαρτύρων
- 26 χαιρετισμός οσ. Κενδέου
- 28 χαιρετισμός στον Ίκαρο/στο Έρεβος
- 30 χαιρετισμός στα ενενήντα χρόνια
- 31 μπροστά σ' ένα πίνακά σου, Πικάσσο
- 36 χαίρε και ζωγράφιζε
- 45 συνέχεια χαιρετισμός
- 46 χαιρετισμός σε μια ζωγραφική ποταμό
- 47 σε χαιρετώ σαν να σου λέω
- 51 χαίρετε εν τη εξόδω
- 52 χαιρετώ τη διάσπαση του προσώπου
- 53 (Χαίρετε,) χαίρετ' εν
- 54 χαίροις, η ρίζα
- 56 χαιρετώ τους πίνακες
- 59 υστερόλογος
- 61 opus για την απόλυτη συμμετρία το absurde
- 63 χαιρετισμός στους δέκα οχτώ πρώτους
- 67 η διαμαρτυρία των 18
- 69 αστερίσκοι/σημειώσεις

ΙΑΣ. ΔΕΠΟΥΝΤΗ ΕΡΓΑ:

«Από τη θάλασσα»

(Αθήνα 1946

Επανεκδοση 1962, με το «Ναυάγιο της 'Ομίχλης'»)

«Ακατοίκητη νύχτα»

(Αθήνα 1948

Επανεκδοση 1962, με το «Λόφο» και τους «Καλεσμένους μας του Πάσχα»)

«Systema Naturae»

(Μια έκδοση του Χρ. Καρανάση — 1969

χωρίς έλεγχο λογοκρισίας

επανεκδοση 1984, από το Χρ. Καρανάση)

«Κεφάλι από ρολόι

οι χαιρετισμοί και οι ταύροι του Pablo Picasso»

Αλουάζ Trogen Ελβετίας 1971

Έτοιμα για τύπωμα (ποιητικά κείμενα:)

«Σχεδιάσματα πάνω στον ΙΑΝΝΗ ΞΕΝΑΚΗ & Αλυσμός»

«Ο Κήπος 1204 των Πάγων»

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΙΑΣΟΝΑ ΔΕΠΟΥΝΤΗ
«ΚΕΦΑΛΙ ΑΠΟ ΡΟΛΟΪ» ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΣΤΟ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ «Α. ΓΙΟΒΑΝΗΣ» ΣΟΛΩΜΟΥ 29 ΚΑΙ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ
NIRBANA 80 ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 1985 ΓΙΑ
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΩΔΩΝΗ»

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΔΩΔΩΝΗ»

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗ
ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΑΡΑΓΗ, ΓΙΩΡΓΟΥ, *Ζητήματα λογοτεχνικής
κριτικής*

ΒΟΓΑΣΑΡΗ, ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, *Σολωμός και λευτε-
ριά, δοκίμιο*

ΓΙΑΤΡΑ, ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, *Ἡ κρίση τῆς κριτικῆς.
Σύγχρονα προβλήματα κριτικῆς*

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΘΕΟΔΩΡΟΥ, *Ἡ ἔννοια τῆς ἐλευ-
θερίας στό ἔργο τοῦ Νίκου Καζαντζάκη*

ΖΑΡΕΦ, ΠΑΝΤΕΛΕΪ, *Ἱστορία τῆς βουλγάρι-
κης λογοτεχνίας, μετάφραση Κώστα Σια-
πέρα*

ΖΙΒΚΟΒ, ΤΟΝΤΟΡ, *Γιά τή λογοτεχνία καί τήν
τέχνη, μετάφραση Μάρκου Μπότον κ.ἄ.*

ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ, ΑΝΔΡΕΑ, *Ἡ ποίησή μας μετά
τόν Σεφέρη*

ΛΟΥΒΑΡΙ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ, *Ρίλκε, ὁ ἀποδημητής, ὁ
μύστης, ὁ ἐπόπτης*

ΛΥΤΓΙΖΟΥ, ΜΗΤΣΟΥ, *Θέματα καί ποιητές, δο-
κίμια*

— *Προβληματισμοί στήν ποίηση, δοκίμια*
ΜΠΡΕΤΟΝ, ΑΝΤΡΕ, *Μανιφέστα τοῦ σουρρεαλι-
σμοῦ, μετάφραση Ἑλένης Μοσχονᾶ*

ΝΟΥΤΣΟΥ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ, *Ἑλληνική νομαρχία,
συμβολή στήν ἔρευνα τῶν πηγῶν τῆς*

ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ-ΚΑΡΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΕΥΘΥΜΙΑ, *Νί-
κος Τσιφόρος ὁ Ὀμηρος τοῦ ὑπόκοσμου*

ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ-ΠΑΝΟΥ, ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ, *«Ἴδού
ἐγώ...» 1 + 4 δοκίμια γιά τόν Ὀδυσσεά
Ἑλύτη*

ΡΟΖΑΝΗ, ΣΤΕΦΑΝΟΥ, *Μεταμορφώσεις, Πά-
ουντ, Ἑλιοτ, Ντοστογιέφσκι, Καβάφης,
Παπατσώνης κ.ἄ.*

— *Σπουδή στό Σολωμό, τό ὄραμα τῆς κα-
ταστροφῆς*

